

os, dog en fælles Følelse, som forener os; der er en fælles Følelse af, at det er ønskeligt, at Administrationen, i samme Grad som den vil arbeide paa at være retfærdig, kan blive fri for unyttigt Nørderi og Løberi, og at de Folk, der tro sig forurettede, og af Lillid til Folkerepresentationen henvende sig til den, kunne faae at vide, at de ikke ere forurettede. Det ærede Medlems Dom i det Tilfælde, hvor den gik i den Retning, jeg her har nævnt, og hvor Erfaringerne have vist, at han tog fuldstændig fejl, gav mig Anledning til at anstille en Sammenligning mellem hans Udtalelser den Gang og hans Udtalelser nu om det ganske simple Spørgsmaal, her foreligger, hvilket det ærede Medlem puffed op til Noget, som vi skulde faae at se, var det første Skridt paa den fordærveligste Vej, der tilsidst vilde føre til, at Statsrevisionen stod som en forfærdelig Overadministration. Det forekommer mig dog, at de Forhandlinger, vi i disse Dage have ført, have vist, at Statsrevisionen er noget ganske jævnt Mennekeligt. Vi have kunnet udtale os om og imod dens Betænkning med den største Frihed; selv om vi ikke fik Tilladelse til at bruge hvilket-somhelst uparlamentarisk Udtryk, vi vilde, have vi kunnet udtale os med den ønskelige Frihed. Jeg har for nogle Dage siden paa Finantsudvalgets Vegne havt Leilighed til at udtale en lignende Betragtning som den, Statsrevisionsudvalget her gjør gjældende; men paa en mere fuldbygd Maade, og det er derfor, jeg nu har taget Ordet. Spørgsmaalet indskrænker sig egentlig til dette: Bør Statsrevisionen, ifølge den Betydning, den har i vort konstitutionelle Liv, ikke udrustes med en større Medhjælpssum, end den for Liden har? Det er min fulde Overbevisning, at det vilde være i vort konstitutionelle Livs sande Interesse, om vi udrustede Statsrevisionen ei blot med en større aarlig Løn, for at de Mænd, som valges dertil, mere udelst kunde hengive sig til dette vigtige Arbejde, men ogsaa med en større Medhjælpssum, for at de ogsaa kunde bruge Andres Dine til at hjælpe dem til at paase, hvad de under deres Ansvar skulle paase, netop efter den Grundlovsbestemmelse, som det ærede Medlem oplæste. Stjendt Statsrevisionen udgaar fra Rigsdagen og atter skal vende tilbage til Rigsdagen med sine Meddelelser, er det en fuldstændig Feiltagelse at antage, at den skulde staa fjendtlig imod Administrationen. Den er udgaaet fra den falske Forudsætning, som det ærede Medlem har, at vi vedblivende skulde have en Administration, der staa i Modstrid til Representationen; det er det, der fører ham paa Afveje med hans Logiske Slutninger. Han tror, at vi skulde beholde en Mindretalsadministration, som stadig skal søge at staa paa en fjendtlig Fod med Folkerepresentationen, som derfor skal være varsom med at blive fignet i Kortene og at faae lagt for Dagen, hvorledes det egentlig staa til i Admini-

strationen. Saaledes opfatter jeg ikke Udviklingen af vort politiske Liv. Jeg opfatter den saaledes, at vi om kortere eller længere Tid vilde faae alle patriotiske Mænd til at gaa ind paa den Betragtning, at Administrationen nødvendig maa arbeide i Samklang med Folkerepresentationen, og at en nøiøseende Statsrevision vil blive til fuld saamegen Støtte for en saadan Administration, som den vil blive til Støtte for Rigsdagen. Den vil netop ved sin nøiagtige Udførelse af sit Hverv og ved sit nøie Paasyn af de Sager, den har at varetage, komme til at overbevise Rigsdagen om, hvilken Glæde det er at have en Administration, der har forstaaet sit Hverv, og som udfører Bevillingerne efter de Niemed, i hvilke de ere giene. Da vil Administrationen prise et saadant Forslag, som tidligere er antydet af Finantsudvalgets Flertal, og som nu er antydet af Statsrevisionsudvalget, og alle de Skræmmebilleder, det ærede Medlem opstillede, de Fantasier, han har hentet fra den nærværende politiske Administration, ville fuldstændig forsvinde. Det er smaaligt, saaledes som vi pekuniært udruste Statsrevisionen, og det er min Overbevisning, at den saaledes udrustet ikke med nok saa megen Flid vil være i Stand til at trænge tilbunds i mange af de Spørgsmaal, i hvilke det er nyttigt at trænge tilbunds. En daarlig Administration vil ikke kunne ønske noget Saadant, det skal jeg indrømme, men en god Administration — og den maa vi forudsætte at have som Regel — maa glæde sig over, at det sker, og at Alt bliver lagt frem saaledes, at man, dersom der er begaaet Feil, kan se, at de ere undskyldelige paa Grund af disse eller hine Omstændigheder. I fald derimod Alt er godt gjort, kan Administrationen komme frem til Ros, Ære og Anerkendelse, ikke blot hos Rigsdagen, thi det er ikke nok, men hos Befolkningen i det Hele. Den Velvillie, den Tilfredshed, man faar overfor Regjeringen og dens Autoriteter gennem en berettiget Undskyldning af dens mulige Lyder og en Fremstilling af dens Dyder, vil lette Administrationen, ikke blot i dens hele almindelige Virksomhed, men ogsaa naar den kommer til Rigsdagen og beder om Bevillinger til dette eller hint Formaal, aandeligt eller materielt, thi i Kraft af den omhyggelige Fremvisning, den af os anfatte Statsrevision har givet, tør vi betro en saadan Administration Midler. Den vil da nemlig handle i konsekvent Forstaaelse med den giene Bevilling; den har ikke Bihensigter eller Eignende, og den lader ikke Foretagender, hvortil der er bevilget store Summer, gennemføre med Sløvhed eller med Stjødsløshed. Den i Betænkningen giene Antydning er altsaa, udført i det fuldgjøre Omfang, jeg har nævnt, en særdeles god Antydning, og jeg nærer det Haab, at begge Rigsdagens Afdelinger nok skulde blive enige om et saadant Forslag, hvormeget end det ærede